ΛΗΝΕΣ ΑΝΑ ΤΗΝ ΑΜΕ

ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΜΑΡΑΘΩΝΟΝΙΚΟΥ

ΜΙΑ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ ΜΕ ΤΗΝ Κ^ΑΝ ΚΥΡΙΑΚΙΔΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ ΤΟΥ ΝΙΚΗΤΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ, 25 Ἀπριλίου.— Εἶναι σχεδὸν βέβαιον ὅτι τῆς γραμμὲς αὐτὲς θὰ διαβάσῃ στὴν Ἀμερικὴ καὶ ἐκεῖνος, χάριν τοῦ ὁποίου γράφονται. Γι' αὐτὸ θὰ ἤθελα πρὶν ἀπ' ὅλα νὰ διαβιβάσω ἐδῶ στὸν Στέλιο Κυριακίδη ὅτι ὁλόκληρη ἡ Ἑλλὰς τὸν εὐχαριστεῖ γιὰ τὴν Τιμὴ ποὺ ἔκαμε στὰ Ἑλληνικὰ χρώματα ὡς καὶ ἡ ἰδιαιτέρα του πατρὶς ἡ Κύπρος καὶ ἡ οἰκογένειά του ποὺ ἐπεσκέφθην ἀπόψε στὸ προάστειο τῆς Ἁγίας Φιλοθέας ὅπου διαμένει.

Εἶναι περιττὸν νὰ πῶ ὅτι στὸ σπίτι τοῦ Κυριακίδη βασιλεύει αὐτὴν τὴν στιγμὴν μαζὶ μὲ τὴν χαρὰ καὶ κάποιο δικαιολογημένο συναίσθημα ἀδιοράτου ὑπερηφανείας. Ἡ πραγματικὴ δηλαδὴ εὐτυχία. Ἀλλὰ καὶ ἡ κούρασις...

Ἂς μάθῃ ὁ ἀγαπητὸς Στέλιος, ἐκεῖ κάτω, ὅτι τὸ σπίτι του ἔχει γίνει ἀπὸ προχθὲς ἡ Μέκκα συγγενῶν καὶ φίλων, πάσης κοινωνικῆς τάξεως ἀνθρώπων, ποὺ ἔρχονται ἀπὸ τὰ πέρατα τῶν Ἀθηνῶν, καὶ τοῦ Πειραιῶς ἀκόμη, γιὰ νὰ συγχαροῦν τοὺς δικούς του.

Ἀπὸ τὸ πρωὶ ἕως ἀργὰ τὴν νύκτα, ἡ εὐγενικὴ γυναῖκά του, ἡ πεθερά του, ὁ πεθερός του κ. Κατσαρέλης εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ εὑρίσκονται ἐπὶ ποδός, νὰ δέχωνται τοὺς ἀτελείωτους ἐπισκέπτας, νὰ ἀπαντοῦν σὲ ἕνα σωρὸ ἐρωτήσεις καί, ὕστερα, νὰ συνοδεύουν ὅλον αὐτὸ τὸν κόσμο, εὐγενικά, ἕως τὴν ἔξοδο καὶ νὰ ξαναγυρνοῦν πάλι στὸ σαλόνι. Δηλαδὴ ἕνα ἄλλο εἶδος δρόμου... ἀντοχῆς καὶ ἐδῶ! Ἀλλὰ μέσα ρωτήσεις πού.., μοῦ ὑποβάλλει ὁ πενθερὸς τοῦ Στέλιου κ. Κατσαρέλης:

—Πῶς σᾶς ἐφάνηκεν ἡ νίκη τοῦ Στέλιου; Τί ἐντυπώσεις ἔχετε;

Εἶχα ἔλθη, ἀκριβῶς μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ ὑποβάλω ἐγὼ τὰ ἐρωτήματα αὐτά. Ὁπωσδήποτε εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ ἀπαντήσω:

—Εἶχα πάντοτε πεποίθησι σ' αὐτόν. Ἀλλὰ ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἐφανταζόμουν ποτὲ ὅτι θὰ ἤρχετο μεταξὺ τόσων κολοσσῶν πρῶτος... Καὶ ἐφ' ὅσον μὲ ἐρωτᾶτε, σκεπτόμενος λιγάκι σὰν «δημοσιογράφος» νομίζω ὅτι αὐτὸ ποὺ κατώρθωσεν ὁ Κυριακίδης, ἀνεξαρτήτως τῆς νίκης, δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ τὸ ἐπιτύχῃ τὸ πτωχὸν Ἑλληνικὸν κράτος, ὅσα δήποτε χρήματα καὶ ἂν ἐξώδευεν. Ἐννοῶ ὅτι θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ κατορθωθῇ νὰ γράψῃ ὁλόκληρος ὁ Παγκόσμιος Τύπος τόσα ἄρθρα φιλελληνικὰ τὴν παραμονὴν τῆς συναντήσεως τῶν Συμμάχων εἰς τὸ Παρίσι.

Ἐδῶ ἐπεμβαίνει ὁ παρὼν κατὰ τὴν συνομιλίαν Πρόεδρος τῆς Κοινότητος Φιλοθέης κ. Μαλαματιανός, ὁ ὁποῖος ἐκφράζει τὴν βαθεῖαν ἐκτίμησίν του γιὰ τὸν Στέλιο:

—Εἶναι ἕνας νέος σεμνὸς καὶ ἀγαπητὸς εἰς ὅλους ποὺ τιμᾷ τὸν συνοικισμόν μας. Εἶναι τόσον δημοφιλὴς ἐδῶ, ὥστε τὸν καιρὸ τῆς κατοχῆς καὶ τῆς πείνας, ὅταν ἐπροπονεῖτο εἰς τοὺς περιξ δρόμους, οἱ κηπουροὶ τὸν ἐφόρτωναν μὲ τομάτες καὶ διάφορα λαχανικὰ ποὺ τοῦ προσέφεραν

ἀλλὰ καὶ ἕνας ἐξαιρετικὸς ἄνθρωπος καὶ τέλειος τζέντλεμαν. Μόλις ἐγνώσθη ἡ νίκη ἦλθε νὰ μᾶς συγχαρῇ ἀπὸ τοὺς πρώτους..

—Πότε ἐμάθατε τὴν εἴδησι;

—Νὰ σᾶς πῶ: Ἐξημέρωνε Κυριακὴ τοῦ Πάσχα. Ὁ Στέλιος ἔτρεξε τὸ ἀπόγευμα τοῦ Μεγάλου Σαββάτου. Ὅλοι μας βρισκόμαστε σὲ μιὰ νευρικὴ ὑπερδιέγερση. Λόγῳ τῆς σημασίας τοῦ ἀγῶνος ἐγὼ θὰ ἤμουν εὐχαριστημένη ἐφ' ὅσον ἀντιμετώπιζε τόσους κολοσσοὺς νὰ ἤρχετο ἔστω καὶ τρίτος. Τὸ βράδυ ξημερωθήκαμε στὸ ραδιόφωνο. Εἴχαμε ἀνοίξη γραμμὴ Λονδίνου καὶ περιμέναμε. Περιμέναμε... Τίποτε! Εἶχα ἀγωνία! Κατὰ τὰς ἑπτὰ τὸ πρωΐ· ἡ τακτικὴ ἐκπομπὴ μᾶς ἔστειλε τὴν ἀφάνταστη εἴδηση. Ἐγὼ στὴν ἀρχὴ ἔμεινα σὰν ἀπολιθωμένη. Στὰ αὐτιά μου ἐγύριζε συνεχῶς μιὰ λέξις. ΠΡΩΤΟΣ!... ΠΡΩΤΟΣ!. ἀρχίσαμε νὰ ἐρωτοῦμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Συγχρόνως μᾶς ἔπιασε μιὰ τρομερὴ συγκίνησις τόσο ποὺ ἐκλαίγαμε καὶ γελούσαμε μαζί. Ἀπὸ τὴν ἀφάνταστη αὐτὴ ἐντύπωση τῆς πρώτης στιγμῆς δὲν ἐπροσέξαμε τὴ συνέχεια τῆς ἐκπομπῆς· καὶ ἀρχίσαμε νὰ φοβούμεθα ὅτι δὲν ἀκούσαμε καλὰ καὶ ὅτι πέσαμε θύματα ὁμαδικῆς παραισθήσεως ἀπὸ τὸ ξενύχτι καὶ τὴν ἀγωνία... Καί, τὸ χειρότερο, ὅτι, λόγῳ τῆς ἑορτῆς δὲν ὑπῆρχαν οὔτε ἐφημερίδες γιὰ νὰ ἐλέγξουμε τὴν εἴδηση. Τρέχουμε στὰ τηλέφωνα. Πέρνουμε τὰ ἀδέλφια μου. Τίποτε. Τηλεφωνοῦμε ἐπίμονα παντοῦ, σὲ γνωστούς, σὲ φίλους μήπως εἶχαν ἀκούσει Λονδῖνο τὸ πρωΐ. Πολλὰ καὶ ἕνας ἐξαιρετικὸς ἄνθρωπος καὶ τέλειος τζέντλεμαν. Μόλις ἐγνώσθη ἡ νίκη ἦλθε νὰ μᾶς συγχαρῇ ἀπὸ τοὺς πρώτους..

—Πότε ἐμάθατε τὴν εἴδηση;

—Νὰ σᾶς πῶ: Ἐξημέρωνε Κυριακὴ τοῦ Πάσχα. Ὁ Στέλιος ἔτρεξε τὸ ἀπόγευμα τοῦ Μεγάλου Σαββάτου. Ὅλοι μας βρισκόμαστε σὲ μιὰ νευρικὴ ὑπερδιέγερση. Λόγῳ τῆς σημασίας τοῦ ἀγῶνος ἐγὼ θὰ ἤμουν εὐχαριστημένη ἐφ' ὅσον ἀντιμετώπιζε τόσους κολοσσοὺς νὰ ἤρχετο ἔστω καὶ τρίτος. Τὸ βράδυ ξημερωθήκαμε στὸ ραδιόφωνο. Εἴχαμε ἀνοίξη γραμμὴ Λονδίνου καὶ περιμέναμε. Περιμέναμε... Τίποτε! Εἶχα ἀγωνία! Κατὰ τὰς ἑπτὰ τὸ πρωΐ· ἡ τακτικὴ ἐκπομπὴ μᾶς ἔστειλε τὴν ἀφάνταστη εἴδηση. Ἐγὼ στὴν ἀρχὴ ἔμεινα σὰν ἀπολιθωμένη. Στὰ αὐτιά μου ἐγύριζε συνεχῶς μιὰ λέξις. ΠΡΩΤΟΣ!... ΠΡΩΤΟΣ!. ἀρχίσαμε νὰ ἐρωτοῦμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Συγχρόνως μᾶς ἔπιασε μιὰ τρομερὴ συγκίνησις τόσο ποὺ ἐκλαίγαμε καὶ γελούσαμε μαζί. Ἀπὸ τὴν ἀφάνταστη αὐτὴ ἐντύπωση τῆς πρώτης στιγμῆς δὲν ἐπροσέξαμε τὴ συνέχεια τῆς ἐκπομπῆς· καὶ ἀρχίσαμε νὰ φοβούμεθα ὅτι δὲν ἀκούσαμε καλὰ καὶ ὅτι πέσαμε θύματα ὁμαδικῆς παραισθήσεως ἀπὸ τὸ ξενύχτι καὶ τὴν ἀγωνία... Καί, τὸ χειρότερο, ὅτι, λόγῳ τῆς ἑορτῆς δὲν ὑπῆρχαν οὔτε ἐφημερίδες γιὰ νὰ ἐλέγξουμε τὴν εἴδηση. Τρέχουμε στὰ τηλέφωνα. Πέρνουμε τὰ ἀδέλφια μου. Τίποτε. Τηλεφωνοῦμε ἐπίμονα παντοῦ, σὲ γνωστούς, σὲ φίλους μήπως εἶχαν ἀκούσει Λονδῖνο τὸ πρωΐ. Πολλὰ

τὸ σμόκιν. Ἡ βαλίτζες ὅμως εἶχαν τόσον γεμίσει ὥστε μᾶς ἦταν ἀδύνατο νὰ προσθέσουμε τίποτε. Προσπαθήσαμε ἡ κόρη μου καὶ ἐγὼ νὰ τὸν ἀποτρέψουμε.

—Τί τὸ θέλεις καϋμένε τὸ σμόκιν. Ἐπὶ τέλους ἂν σοῦ χρειασθῇ δανείζεσαι ἕνα καὶ τελείωσε.

Ὁ Στέλιος ἀποροῦσε:

«Καλά, καὶ ὅταν θὰ νικήσω καὶ θὰ μὲ προσκαλοῦν σὲ δεξιώσεις πρέπει νὰ τρέχω γιὰ νὰ δανείζωμαι ἢ νὰ νοικιάζω σμόκιν».; Ἐμεῖς βλέποντας τὴν ἐπιμονή του ἀρχίσαμε νὰ γελοῦμε: «Μπᾶ, σὲ καλό του! Πῶς τοῦ καρφώθηκε αὐτὴ ἡ σιγουριά!; Ἐγέλασε καὶ ὁ ἴδιος καὶ μοῦ εἶπε: «Ἄκουσε μητέρα, ἢ θὰ κλάψῃς τὸ Πάσχα ἢ θὰ σὲ κάμω νὰ φᾶς τὸ ψητὸ μὲ δυὸ μασέλλες!» Πάντως τὸ σμόκιν ἔμπῆκε.

—Ξεύρετε, λέγω στὴν κ. Κυριακίδη, ἔγράφη ἐδῶ ὅτι τὸν Στέλιο ἐδίσταξαν στὴν Ἀμερικὴ νὰ τὸν ἀφήσουν νὰ τρέξῃ γιατὶ τὸν βρῆσκαν ἀδύνατο.

—Μὰ ναί! Σήμερα ἀκριβῶς ἐπῆρα ἕνα γράμμα του ἀπὸ τῆς 16 Ἀπριλίου. Περιμένετε νὰ σᾶς τὸ φέρω. Γράφει σχετικῶς μὲ τὸ χάντικαπ τῶν δέκα μιλλίων.

Καί, ὅταν ἐπιστρέφει μοῦ διαβάζει μίαν περικοπὴν ποὺ ἀναφέρει ὅτι «μετὰ τὸν προκριμματικὸν τῶν δέκα μιλλίων ἄρχισαν ὁπωσδήποτε νὰ μὲ ὑπολογίζουν ἐδῶ λόγῳ τοῦ ὅτι ἐτελείωσα μεταξὺ τῶν πρώτων καὶ λόγῳ τοῦ χρόνου τοῦ περματισμοῦ».

—Ξεύρετε μοῦ λέγει, ὁ κ. Κατσαρέλης τώρα, σὰν πατέρας θὰ ἠὐχόμην, καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ τὸ γράψετε — γιὰ νὰ τὸ διαβάσῃ καὶ ὁ ἴδιος — ὁ Στέλιος νὰ

Φωτογραφία σταλεῖσα ἀεροπορικῶς εἰδικῶς διὰ τὴν «Ἀτλαντίδα».

Ὀλίγον πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του ἐξ Ἑλλάδος ὁ Μαραθωνονίκης Στυλιανὸς Κυριακίδης ἐφωτογραφήθη μετὰ τῆς συμπαθεστάτης συζύγου του Κας Ἰφιγενείας Κυριακίδου. Ἤδη εἰς τὴν ἀποσταλεῖσαν εἰς τὴν «Ἀτλαντίδα» φωτογραφίαν ἡ σύζυγός του γράφει κάτωθι αὐτῆς: «Εἶμαι ὑπερήφανη διότι ὁ Στέλιος μου ἐδόξασε τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸν Ἑλληνικὸν ἀθλητισμόν». Ἀπριλίου 25, 1946. Ἰφιγένεια Κυριακίδου».

Φωτογραφία σταλεῖσα ἀεροπορικῶς εἰδικῶς διὰ τὴν «Ἀτλαντίδα».

Τὸ χαριτωμένο ἀγγελοῦδι τοῦ Μαραθωνονίκου Στυλιανοῦ Κυριακίδη κατὰ νεωτέραν φωτογραφίαν ἥτις φέρει τὴν ἐπιγραφήν: «Ἀφιερωμένη στὴν νίκη τοῦ Μπάμπᾶ μου Στέλιου Κυριακίδη καὶ εἰς τοὺς Ἀμερικανοὺς φιλάθλους. Ἡ κόρη του Ἑλενίτσα». Ἀπριλίου 25, 1946. — Διὰ τὴν μικρὰν Ἑλενίτσα ἡ Ἀθηναϊκὴ ἐφημερὶς «Ἐμπρὸς» συνέλεξε μέχρι σήμερον ἄνω τῶν δεκαπέντε ἑκατομμυρίων δραχμῶν ὅπως προικισθῇ.

νώδευσαν ὅταν ἔφευγε. Τὸ ἔχω λιγάκι σὰν παράπονο...

Ζητῶ ἀπὸ τὴν κ. Κυριακίδη δύο φωτογραφίας μὲ ἀφιέρωση. Τὸ ἔκαμνε μὲ μεγάλη προθυμία μὲ τὴν θερμὴ παράκλησιν πρὸς τὴν «Ἀτλαντίδα» μετὰ τὴν δη-

ἴδιο τὸν Κυριακίδη.

—Θὰ γράψω γιὰ τὸν τοῦ λέγω. Θέλετε νὰ ἐιδάσετε τίποτε;

—Νὰ γράψετε, μοῦ λ ἡ ἡμέρα τῆς νίκης του, εὐτυχεστέρα τῆς ζωῆς